

rom, az állattetek megtalálása óta nem aludt, ő meg már két nappal a mai dög előtt sem – de hát éppen ez adhat reményt, hogy nála nincs összefüggés a két dolog között, talán nem önáltatás...

– Baczó elvtárs és Korom elvtárs esete között mintegy három hét, azaz huszonegy nap telt el; itt tartunk most, ezek a tények – összegzett Sólyom, egyelőre ravaszul rejtegetve az aduját. Egyenes háttal hátradőlve a székén azt fürkészte a többiek arcán, kinek milyen lap lehet a tarsolyában.

Kenődinek igazán rossz lapjárása volt, mert olyan kikeredett szemmel meredt előre, mint akit megbabonáztak. Kissé előredőlve, szinte megmerevedve ült: Kenődinek látomása volt.

Azt látta, hogy egy szűk szuszékban kuporog, ahol ki-egyenesedni sem tud, noha nincsenek falai, s körben vég-

telen fekete térség, mintha olajban turkálna, mindenről lecsúszik a tekintete, a fülében egyre erősödő moraj, gúnyos kacaj, talán tucatnyian is nevetnek, egyre többen s egyre közelebb hozzá, majd szétrobban a feje a kacagástól, s egyszerre csak láng csap ki a szeméből, kénzagú, kékes színű láng, végigsistereg az olajos mindenségen, felperzseli a láthatatlan hahotázókat, egy pillanatra bevilágítja a teret, s ekkor döbben rá, hogy az égben lebeg, mintha egy láthatatlan zsinóron függne, magzatpózba görbülve, anyaszült meztelenül, előtte egy végeláthatatlan pult, s csillagokként villannak rá a pult mögött ülő ördögös szerzetek szemei, a közepén pöffeszkedő, láthatóan a legnagyobb tekintéllyel bíró ördög oly hatalmas, hogy a szeme is mint egy fény ütötte kráter, fortyog benne a láva, kiömlik az állára s tovább a mellére, s kihülve fehér szakállá dermed, Kenődi elvtárs, csattan a hangja...

BAJTAI ANDRÁS

Könyörgés, hozzád

*Vigyázz. Ma olyan a csütörtök,
hogy bármi veszélyes eszedbe juthat:
egy telefonszám, hősnőd kivillanó
fogsora, egy sosemvolt virág illata.*

*Vigyázz. Eljött a te időd, de ami most
kezdődik, nem ott ér véget, ahol a sínek,
a mesék, vagy a rongyos századok.*

*Valahol máshol, aminek még nem adtál
nevet. Egy tócsa partján, a mutatóujjad
hegyén, egy aluljáró torkában. Bárhol.*

*Ott jusson majd eszedbe, hogy a tenger
színe nem a kék. Jusson eszedbe, hogy
arcunkra a hordalék végül lerakódik,
és bőrünkről a homok leperreg.*

*Jusson eszedbe, hogy a vége mindennél
rosszabb. Jusson eszedbe.*

Valami történt

*Ezt biztosan tudom. Talán csak a gyümölcsfák
ágait vágták le, talán csak a vonatok tolattak
ki a városból, de akkor is, történt valami.*

*Először férfiak jöttek. Lovaink a lábukat törték,
mondták lefekvés előtt, és kicsavarták
a villanykörtéket.*

*Másnap asszonyok érkeztek. Szeretlek,
mondták ébredés után a férfiaknak, és
letakarták lovaikat.*

*A gyerekek voltak az utolsók.
Fel akarunk nőni, mondták, és
lerombolták a játszótereket.*

*Most itt állnak mind. A szobámban.
És viszik, viszik a tárgyakat, amiknek nevet
adtam a sötétben.*